

T o ž b a.

a vejici sem pévala,
 Čeprav moril me glád —
 Gládú in mraza zévala,
 Prišel pa deček mlád.

A ne dovòlj! — še luč svetá,
 Z železom mi je vzél,
 Kakó bi dečku brez srecá
 Še ptiček kdaj zapél? . . .

In vjél me je — mi vzél prostóst
 Ostrigel mi perút,
 In kletko tesno zdaj za gózd
 Mi dal je deček krút.

Hudobnež ti! — vrnila se
 Vzpomlád bo spet nazaj,
 Priroda spremenila se
 Bó zopet v cvétni raj. —

Ti cvetja boš se veselil,
 Boš vriskal, glasno pél;
 A ptiček jaz solzé bom lil
 Kakó bi bil vesel? . . .

A. Pín.

Božične slike.

I.

akój po sv. Miklavži so začeli otroci misliti na to, kako bi si naredili o Božiči prav lepe jaslice. Treba bode novcev, da si kupijo potrebnih stvari za jaslice. „Jaz imam nekaj krajcarjev,“ reče Ivan, „podarili so mi je strije, ko sem jim pokazal óni dan svojo šolsko nalogo.“ „Tudi jaz hranim nekoliko denarja,“ oglasi se Jožek, „teta so mi je dali, ko so bili v nedeljo pri nas.“ „In jaz hranim še zdaj one novce, ki sem je skupila po leti za nabrane gobe (glive),“ pristavi Marijca. „Pa tudi v mojem hranilniku našlo se bode nekoliko,“ reče Anica.

Otroci preštejejo denarje in bilo je dosti, da si kupijo barvanega papirja, zlatih pén, pastircev i. t. d. Ko se mati napravijo po opravkih v mesto, dadó jim otroci svoje prihranjene denarje in jih prosijo, da bi jim kupili vsega potrebnega za jaslice. Oj, to je bilo veselje, ko se mati vrnejo iz mesta domov. Prinesli so otrokom, česar so želeli. Radovedno pregledujejo, kar so mati v mestu kupili. Ivanu so se najbolj dopadali sv. trije kralji, ki v Betlehem jezdijo na tako lepih konjih. Jožek se je čudil lepim pastircem. Marijci pa je bil najbolj všeč Jezušček, ki je ležal v bornih jaslicah. Anica se je veselila zlatih pén, s katerimi bo orehe zlatila. Ko so si otroci ogledali vse, kar so jim mati prinesli, reče Ivan: „Čas nam hitro poteka. Samó deset dni še imamo do Božiča. Zatorej vže zdaj pripravimo vse, česar nam bode treba za jaslice. Jaz in Jožek greva jutri po zelenega mahú, a vidve, Marijca in Anica, izrezovali bodete in prilepovali svete tri kralje, pastirce in ovčice na trd papir. Orehe nam bodo mati pozlatili, a oče so rekli, da nam bodo vse drugo naredili, kar je še treba k jaslicam.“

Približal se je sveti večer. Za jaslice je bilo vže vse pripravljeno, samó sestaviti jih je bilo treba. To delo je prevzela Rotija, domača dekla, ker je

ona najbolje znala, kako se jaslice lepo postavijo. Urnih rok je Rotija, in kmalu so stale v kotu za mizo lične jaslice. Otroci se jih kar nagledati niso mogli, takó so bile lepe. Nu, to vam je bilo veselje, da nikoli kaj takega! Pozlačènih orehov se vam je vse blestèlo okolo jaslic. Po večerji odmolijo oče sv. rožni venec in mati prižgó lučice v kotu okolo jaslic. Oj kako lepo je bilo vse to!

„Otroci,“ pravijo mati, „zdaj pa zapojte kako božično pesenco, to se spodobi pred jaslicami!“ Otroci slušajo mater in zapoje lepo božičnico:

Božje Dete se rodilo	K jáslicam nocoj hitimo,
V bornem hleveci je nocój;	Lepi ta božični čas,
Dôm nebeški zapustilo —	Jezuška lepó prosimo,
Slavo mu kristjan zapój.	Da bi se usmilil nas.

V tem je potekal čas, in treba je bilo iti v cerkev k polnočnicam. Tudi otroci so šli k pólunočnej maši in domóv prišedši niso mogli dosti povedati, kako lepo je bilo po noči v cerkvi pri sv. maši.

II.

Na sv. Štefana praznik so bili otroci vže na vse zgodaj po konci. V dan tega svetnika je navada, da se nosijo na oltar sv. Štefana leseni konjiči in žrebčki v dar. Naj bi namreč dal Bog, na priprošnjo tega svetnika, konjejem srečo pri konjih, ter je čuval vseh bolezní in nesreč. Ivan prosi očeta, naj bi smel ž njimi v cerkev in naj bi on nesel lesenega konjiča sv. Štefanu na oltar. „Na dan sv. Martina,“ pravi Ivan, „šla je Marijca z materjo v cerkev, da je nesla leseno kravico, a danes naj jaz nesem z vami lesenega konjiča na oltar!“ Radi so oče uslišali Ivanovo prošnjo, in Ivan gre ves vesel z očetom v cerkev. Kako je bil vesel, ko zagleda pred cerkvijo poln jerbas lepih lesenih konjičev. „Nu, zdaj si ga le izberi, kateri ti je najbolj všeč,“ reko oče Ivanu. Ivan si ogleda vse konjiče. „Onega belca naj si vzamem, oče, saj je tudi naš konj domá belec,“ reče Ivan in pokaže očetu belega lesenega konja! „Vzemi si ga,“ pravijo oče. Ves vesel vzame Ivan lepega belca in ga nese v cerkev sv. Štefanu v dar. Domóv prišedši, pripoveduje Jožku, mlajšemu bratcu, kako lepe lesene konjiče je vidil zunaj pred cerkvijo, in kako si je izbral lepega belca, ki ga je položil v cerkvi na oltar sv. Štefana.

III.

Praznik nedolžnih otročičev je zopet vesel dan za otroke. V ta dan je navada, da hodijo otroci po hišah „tepežkat.“ Sè šibicami v roci ali pod obleko skritimi pridejo otroci v hišo, in kogar koli dobé domá, tekó k njemu, da ga malo otepó, rekoč: „reši se! reši se!“ Kdor je od otrok šiban, mora se jim s tem „rešiti,“ da jim dá krajcar, orehov, jabolk, suhih češpelj in krljev v dar. A gorjé onemu, katerega bi otroci ta dan še v postelji dobili. Ošibali bi ga, da bi bilo joj!

Iv. Zarnik.